

[Sønderup.]

under de givne politiske Forhold var muligt at naa. Man har spottende sagt, og det hørte vi ogsaa for et Øjeblik siden, at den Politik, Regeringen førte, ikke var Venstrepolitik. Nu har jeg ikke min Færden i saadanne Kredse, men det er ikke usandsynligt, at man i de Kredse, der er stærkt udsat for Ensretning og Propaganda, kan gøre en vis Lykke med Bemærkninger af den Art, men er der mon nogen, der kan paavise, at en Mindretalsregering nogen Sinde noget Sted under en parlamentarisk Styreform har kunnet føre alene sit Partis Politik? Det reelle i Forholdet mellem Regeringens politiske Overbevisning og dens Politik er, at Venstregeringen er en Mindretalsregering, og at dens Arbejdsvilkaar er bestemt heraf. Selvfølgelig kan en Mindretalsregering ikke i alt faa sin Vilje eller opnaa sine Ønskers Maal, og langt mindre kan den diktere. Det har den siddende Regering heller aldrig ønsket eller prøvet paa. En Mindretalsregering kan naturligvis — det gælder, kan man sige, et politisk Parti overhovedet — kun realisere sit Program i det Omfang, den faar Støtte dertil. Der er ikke noget besynderligt i, at et politisk Parti ikke i fuldt Omfang kan realisere sit Valgprogram. Et Valgprogram er Udtryk for den Politik, man vilde følge, saafremt man fik den fulde Magt dertil. Det fik Venstre ikke ved Valget i Efteraaret, og det fik Socialdemokratiet heller ikke, og det var der intet politisk Parti der fik, men Venstre fik en saadan Fremgang ved Valget, at vi, da alle andre Udveje med Hensyn til Regeringsdannelse forgæves var prøvet, paatog os den formidlende politiske Virksomhed, som er enhver Mindretalsregering beskaaret, saafremt den overhovedet skal gøre sig Haab om at opnaa Resultater. Regeringen saa det fra første Færd som sit Maal og sin Hovedopgave at sanere og tilpasse paa alle de Omraader, hvor Krigstiden havde hidført Forstyrrelse paa Forstyrrelse, og at alle Faktorer paa lige Fod kunde medvirke i Genopbygningens Tjeneste til Erstatning for alt det, der var røvet og ødelagt — de største og vigtigste af de Lovforslag, der er blevet fremsat, maa netop ses som Led i Bestræbelserne herfor. Jeg finder Anledning til at pege paa enkelte af de betydningsfuldeste. Det gælder Lønningslovene, Alders- og Invalididentelovene, Byggelovene, Arbejdsløshedsloven, Skattelovene og i øvrigt en hel Række Love af større og mindre social og samfundsmæssig Karakter.

Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, men vil dog omtale enkelte af disse Love lidt

nærmere. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ironiserede over Eengangsskatten. Det er nu altid interessant at høre en Socialdemokrat have finansielle Bekymringer, at høre det ærede Medlem hævde, at der er brugt for mange Penge, og saa, naar han kommer et Stykke længere hen i sin Tale, give Udtryk for, at der paa en Række Omraader ikke er brugt nok. Men uanset hvordan man vender og drejer det, er det efter den Stilling, man fra Socialdemokratiets Side har taget til de forskellige Love, mit Hovedindtryk, at den økonomiske Situation vilde have været endnu daarligere, end Tilfældet er i Øjeblikket, hvis man havde fulgt Socialdemokratiets økonomiske Politik. Der er ingen, der benægter, at Eengangsskatteloven er det stærkeste Vidnesbyrd om den økonomiske Situations særlige Karakter, som søger sin Lige helt tilbage til Begyndelsen af forrige Aarhundrede, og det er heller ingen Hemmelighed, at man i næsten alle Partier møder Bekymringer og Betæneligheder med Hensyn til denne Skat, men der er ikke — det viste sig ved Afstemningen forleden Dag her i Tinget — et eneste Parti, der tør tage Ansvaret for, at der intet som helst sker paa disse Omraader. Det er kun faa Dage siden vi behandlede Lovforslaget, og jeg skal ikke spille Tingets Tid ved at gaa ind paa en nærmere Omtale af det. Jeg siger bare, at Problemet om de ledige Penge bl. a. er fremkommet paa den Maade, at Nationalbanken har finansieret det tyske Forbrug. Tyskerne har betalt for Varer og Ydelser med en Overflod af Sedler, det er denne Gæld, som delvis gennem Eengangsbeskattningen skal afvikles, og selv om man paa Grund af de Virkninger, Loven kan faa paa forskellig Vis, kan have Betæneligheder med Hensyn til, om Fordelingen af Beskattningen er tilfredsstillende, tror jeg dog, at den højtærede Finansminister vil være i Stand til i Kraft af de Bemyndigelser, han samtidig har faaet, at raade Bod paa de særlige Tilfælde, som kan opstaa. Livet er jo saa mangfoldigt, at det er umuligt at lave en saadan Lov, uden at der kan fremkomme enkelte urimelige Ting, men jeg tror, Finansministeren baade har Vilje til og Mulighed for at raade Bod herpaa.

Vi kom efter Kapitulationen ret hurtigt ind i en beskæftigelsesmæssig Situation stik modsat af den, men havde ventet. Den store Arbejdsløshed, man havde frygtet, udeblev, og Mangelen paa Medhjælp blev et fremtrædende Træk i Billedet. Under saadanne Forhold var det nødvendigt at underkaste vor Arbejdsløshedslovgivning et